

svého stavovského úřadu, jehož zdárná působnost by jinak ani nebyla možnou. Plnění této povinnosti lze podle advokátního řádu a kárného statutu vynutiti jen kárným řízením a nebyl proto obviněný této povinnosti zproštěn ani v době, kdy se proti němu vedlo kárné řízení (srovnej rozhodnutí čis. 29, 41 a 64 dis. sb. n. s.). Obviněný mohl sice odepřít zodpovídati se ve věci, nesměl však ponechat bez odpovědi opěťované výzvy kárné rady, by jí vrátil oznámení, jež mu zaslala, neboť tímto chováním dal najevo, že nedbá příkazu a neuznává autoritu svého představeného úřadu stavovského. Jde tedy o porušení povinnosti povolání. Tuto podstatu chování obviněného vystihuje věcně správně i kárný nález, praví-li, že v něm spočívá zpuřnost proti kárné radě a že bylo způsobile stížiti činnost kárné rady.

Čís. 112 dis.

Cti a vážnosti stavu se přičí, žádal-li na cti uražený advokát složení pokuty a zaplacení útrat trestního řízení pohrůzkou trestního oznámení a pustil-li se do vyjednávání s odpůrcem za zády a bez vědomí jeho právního zástupce.

Není zmatkem, nebylo-li obviněnému včas oznámeno, kdo v kárném senátě zasedá; zachování lhůty § 40 kár. stat. není předeepsáno pod zmatečností.

(Rozh. ze dne 27. května 1930, Ds II 5/30.)

Nejvyšší soud jako kárný soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie nevyhověl v neveřejném sedění odvolání obviněného z nálezu kárné rady moravské advokátní komory v Brně ze dne 14. prosince 1929, jímž byl odvolatel uznán vinným kárným přechinem zlehčení cti a vážnosti stavu.

D ů v o d y:

Vytýkáje zmatečnost kárného řízení, má odvolatel mylně za to, že kárný senát vůbec neodpověděl na jeho návrhy v písemném podání z 12. prosince 1929 na doplnění řízení. Kárný senát o jeho návrzích podle protokolu o ústním kárném líčení výslovně rozhodl, zamítavě, maje je za nerozhodné, a to právem, jak bude ještě doličeno. Není zmatečností ani, že prý odvolateli nebylo včas oznámeno, kdo v kárném senátě zasedá. Pro toto oznámení (seznání) bylo času dosti přímo před zahájením ústního kárného líčení. Nedostavil-li se odvolatel k němu, jdou následky toho na jeho vrub. Zachování lhůty § 40 kár. stat. pro dodání kárného nálezu není předeepsáno pod zmatečností a nemělo na dovolatelovu obhajobu škodlivý vliv. Není tudíž jeho porušení pro rozhodnutí podstatným.

Prováděje výtku, že jeho jednání nevyčerpává pojmové znaky činů, jimiž byl uznán vinným, nevystihuje odvolatel jádro věci. Ve výroku pol. I. nevytýká kárný nález odvolateli, že příliš důrazně hájil svou čest

a že vymohl na Josefu P-ovi příliš značné částky. Podstata výroku je v tom, že odvolatel vymohl na Josefu P-ovi nedovoleným prostředkem plnění, na které neměl nárok. Byl-li odvolatel odpůrcem na cti uražen, byl oprávněn ho trestně stíhati nebo domáhati se na něm, by urážku odvolal, nebyl však oprávněn na něm žádati, by složil dobrovolnou pokutu a zaplatil útraty trestního řízení, které ještě ani nevznikly. Odvolatel nebyl však oprávněn ani, pokud byl jeho nárok odůvodněn, domáhati se vyhrůžkou, že jinak podá trestní oznámení u státního zástupce. Při pozastaveném výroku P-ově nešlo o zločin (snad zločin utržení na cti podle § 209 tr. zák. křivým obviněním ze zločinu), nýbrž šlo jen o přestupek urážky na cti, k jehož stíhání není státní zástupce povolán. Hroze přes to oznámením u něho, mohl odvolatel míti jen úmysl, by vyhrůžkou odpůrce zastrašil, jakoby šlo o čin, jehož stíhání státním zástupcem nelze po trestním oznámení již skončiti smírem, a tím odpůrce přiměl k plnění, ke kterým vůbec nebo v žádané míře nebyl povinen. Že se vylíčený postup přičí vážnosti a cti advokátského stavu, netřeba blíže doličovati.

Odvolatel zneuznává podstatu odsuzujícího výroku pol. II. Ani tam nejde o rozsah plnění, které odvolatel na Josefu a Františce P-ových vymohl, nýbrž jde o postup, jak se to stalo. Závada, zlehčující stavovskou vážnost a čest, je v tom, že se odvolatel pustil do vyjednávání s odpůrci za zády a bez vědomí jejich právního zástupce, tedy si illoyálně počínal ke kolegovi, a že nad to tímto postupem k jejich újmě přivodil změnu soudního smíru, sjednaného za účasti stran a jejich právních zástupců, any útraty řízení o rušené držbě měly býti podle smíru stanoveny soudem, byly pak stanoveny menší částkou, a platební lhůta pro jejich splacení docházela později než odvolatel dne 16. ledna 1926 soukromě s odpůrci ujednal. Jest proto i po této stránce odsuzující výrok kárné rady odůvodněn. Posuzuje-li se věc s právního hlediska právě doličeného, jeví se návrhy odvolatelovy v podání z 12. prosince 1929 nepodstatné, takže je kárný senát právem pominul.

Čís. 113 dis.

Poškození cti a vážnosti stavu, vyzval-li advokát dopisem klienta jiného advokáta, by neposlouchal rad lidí, kteří mu poctivě neradí, nýbrž by se domluvil přímo s odpůrcem, byla-li výzva způsobilou, by byla vztahována i na onoho advokáta, a porušení povinností povolání, nevyúčtoval-li advokát se stranou a zbytek deposita jí nevydal (§ 19 adv. ř., § 1009 a 1012 obč. zák.).

I kárné řízení advokátů jest ovládáno zásadou obžalovací.

Odsoudila-li kárná rada obviněného bez jeho souhlasu i pro kárný čin, na nějž návladní komory teprve při ústním jednání rozšířil obžalobu, překročila po případě nepřipustně meze vytčené odkazovacím usnesením jejímu rozhodování.

(Rozh. ze dne 25. června 1930, Ds I 12/29.)